

רע"פ 1905/16 - יואב אדר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1905/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט ח' מלצר
יואב אדר

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
באר שבע (בהרכב כב' השופטים: י' אלון (נשיא), י' רז
לוי ו-ג' שלו) מתאריך 27.01.2016 בת-עפ"ג
033068-08-15

בשם המבקש: עו"ד תמיר סולומון

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד בבאר שבע (בהרכב כב' השופטים: י' אלון (נשיא), י' רז לוי ו-ג' שלו) ב-עפ"ג 33068-08-15 מתאריך 27.01.2016, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על קולת העונש שנגזר על המבקש בבית משפט השלום באשקלון (כב' השופט ח' נחמיאס) ב-ת"פ 49530-10-13.

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע עובדתי והשתלשלות העניינים

עמוד 1

2. בתאריך 28.05.2008 הוגש כנגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום באשדוד ובתאריך 22.10.2013 התיק הועבר לבית משפט השלום באשקלון ביוזמת בית המשפט.

בכתב האישום יוחסו למבקש העבירות הבאות: אי ניהול פנקסי חשבונות או רשומות אחרות שהיה עליו לנהל, או נקבע בקביעה סופית (על פי סעיפים 74, 95, או 113 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: החוק)) שניהלם בסטייה מהותית מן ההוראות בהקשר לדיווחי מע"מ (עבירה לפי סעיף 117(א)(7) לחוק); מסירת ידיעה כוזבת או דו"ח או מסמך אחר הכוללים ידיעה כאמור (עבירה לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק (חמש עבירות)).

בתמצית, לפי כתב האישום, במסגרת עבודתו של המבקש כסוכן ביטוח בין השנים 2002-2006 - המבקש לא ניהל פנקסים כדין ולא דיווח על מלוא עסקאותיו לרשויות המס. סכום מס העסקאות, אשר המבקש נמנע מלשלם לרשויות המס, עמד על סך של 556,144 ש"ח (קרו).

3. בתאריך 23.03.2014, המבקש הורשע, על פי הודאתו, בעבירות, אשר יוחסו לו בכתב האישום, ובתאריך 20.07.2015 נגזר דינו.

בית משפט השלום הנכבד קבע בגזר דינו כי יש לראות את העבירות של המבקש כאירוע אחד וכי לפיכך, בנסיבות העניין, אין להטיל עונשים מצטברים ביחס לכל אחת מהעבירות. עוד נקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר מותנה למאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות - עד 12 חודשי מאסר בפועל, בצד מאסר על תנאי, קנס והתחייבות משמעותיים (ראו: עמ' 36 לגזר הדין; אי הבהירות במקור - ח"מ).

בבואו לקבוע את עונשו של המבקש בתוך המתחם, התייחס בית משפט השלום הנכבד לתסקיר שירות המבחן שנערך בעניין המבקש, לפיו המבקש, שהינו יליד שנת 1961, נשוי ואב לשלושה ילדים, וכי הוא ואשתו אינם בקו הבריאות. עוד דווח בתסקיר כי עברו הפלילי של המבקש נקי, וכי הרקע לביצוע העבירות הוא, בין היתר, קושי להתמודד עם לחצים כלכליים בהם היה נתון. שירות המבחן העריך כי המבקש הפיק לקח מהתנהלותו, וכי לעצם ההליך המשפטי אפקט מרתיע עבורו, והמליץ שההרשעה תבוטל ויגזרו על המבקש 220 שעות של"צ.

בית משפט השלום הנכבד התייחס גם לדברים הבאים: לכך שמדובר בתיק ישן שכתב האישום בו הוגש בשנת 2008; לכך שהמבקש הודה במעשיו ונטל עליהם אחריות בכך שהסיר את כל המחדלים ושילם את כל התשלומים ולכך שהרשעת המבקש בפלילים עלולה להוביל לשלילת רישונו כסוכן ביטוח. אף על פי כן, בהתחשב בחומרתן הרבה של העבירות - בית משפט השלום הנכבד החליט שלא לבטל את הרשעתו של המבקש, ולהשית עליו את העונשים הבאים: שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, כאשר ההתניה היא שהמבקש לא יעבור עבירה דומה לזו בה הורשע; קנס כספי בסך 15,000 ש"ח או 150 ימי מאסר תמורתו וחייב המבקש לחתום על התחייבות בסך 25,000 ש"ח שלא יעבור עבירה דומה בתוך שלוש שנים.

4. המשיבה הגישה ערעור על קולת העונש לבית המשפט המחוזי הנכבד, ובתאריך 27.01.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את הערעור, והשית על המבקש מאסר של ארבעה חודשים לריצוי בעבודות שירות, וזאת בנוסף

לעונשים שהשית עליו בית משפט השלום הנכבד. תחילת עבודות השירות נקבעה לתאריך 17.04.2016.

על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הנ"ל הוגשה בקשת רשות הערעור שבפני.

נימוקי הבקשה למתן רשות ערעור

5. המבקש טוען כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד מעורר מספר שאלות עקרוניות, החורגות מעניינו הפרטני:

ראשית, המבקש מצביע על כך שבית המשפט המחוזי הנכבד לא חלק על מתחם הענישה אותו קבע בית משפט השלום, אלא רק על מיקומו של הנאשם בתוך אותו מתחם. מכאן, לטענת המבקש, כי בית המשפט המחוזי הנכבד חרג מהכלל ההלכתי לפיו אין להתערב בענישה אם לא נעשתה בה טעות של ממש.

שנית, המבקש טוען כי קיים פער קיצוני וחריג בין העונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, לבין גזר הדין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד.

שלישית, המבקש מוסיף כי היה על בית המשפט המחוזי הנכבד לנמק בפירוט את החלטתו, ולא די בקביעתו כי "בית משפט השלום לא איזן את שיקולי הענישה כנדרש".

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובנימוקה, הגעתי למסקנה כי דין בקשת רשות הערעור - להידחות. נימוקי לכך יובאו בקצרה להלן.

7. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה (ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, (13.07.1982); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (25.05.2015)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (ראו למשל: רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל, בפסקה 22 (12.02.2015)).

עיון בבקשה שלפני מלמד כי היא איננה נמנית על אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור, ודי בכך על מנת לדחותה.

8. זאת ועוד - אחרת. למעשה, עיקר טענותיו של המבקש נסובות לעניין העונש, והלכה היא כי ככלל טענות לעניין

העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו למשל: רע"פ 2136/14 מוסא נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (24.03.2014); רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (05.05.2015)). בהקשר זה יש לציין עוד כי בית המשפט המחוזי הנכבד לא קבע מתחם ענישה אחר מזה שנקבע בבית משפט השלום הנכבד, חרף כך שחלק על הקביעה לפיה מדובר בעבירות המהוות אירוע אחד. יתרה מזאת, בית המשפט המחוזי הנכבד אף הדגיש כי לא מיצה את הדין עם המבקש. די בכל האמור לעיל כדי להביא למסקנה כי המקרה דנן איננו נמנה על אותם מקרים המצדיקים מתן רשות ערעור.

9. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי בית המשפט המחוזי הנכבד אזכר בגדר פסק דינו את השיקולים שיש בהם כדי להקל על עונשו של המבקש, ובהם - הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות; העובדה שהמבקש הסיר את מחדליו; וכן את מצב בריאותו הרעוע, אך פסק כי בהתחשב באופיין של העבירות וחומרתן - יש לתת לשיקולים הנ"ל משקל יחסי נמוך. לפיכך לא מצאתי ממש גם בטענתו של המבקש כי בית המשפט המחוזי הנכבד לא נימק כדבעי את פסק דינו.

10. לנוכח כל האמור לעיל - הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' באדר ב' התשע"ו (15.3.2016).

שׁוֹפֵט